

Pobuna u Indoneziji: Radnici i studenti ujedinjeni protiv sistemske korupcije i represije

Indoneziju, četvrtu najmnogoljudniju zemlju na svetu, već danima potresaju masovne narodne demonstracije koje su praćene krvavim obračunima sa državnim represivnim aparatom – policijom, od kojih su neki imali i tragičan ishod.

Sve je počelo sredinom prošlog meseca u pokrajini Pati, na severu ostrva Džava, [kada je izbio veliki protest kao odgovor na odluku Vlade Indonezije o uvećanju poreza na imovinu za čak 250%.](#) Kao posledicu mera štednji, sredstva za pokrajine su drastično skresana, što je nateralo pokrajinske i opštinske vlasti da podignu poreze kako bi nadoknadili manjak u kasama.

Nedelju dana pred planirani protest, pokrajinski guverner arogantno je izjavio: “Samo napred, protestujte. I nemojte samo pet hiljada ljudi, dovedite 50 hiljada- ne plašim se i neću promeniti svoju odluku.”, izazivajući bes radnog naroda.

Kada se na kraju pojavilo preko 100 hiljada ljudi, i demonstracije prerasle u otvorenu pobunu, guverner se sakrio u zgradi pokrajinske uprave odakle se na zahtev policije obratio prisutnima. Narod ga je gađao flašama, povrcem i kamenjem dok se on izvinjavao okupljenoj masi, obećavajući da će povući odluku o povećanju poreza. Ipak, narod je do tada već osetio moć ujedinjene pobunjene mase, i zahtevao guvernerovu momentalnu ostavku.

Ovaj bes među pobunjenim radnim masama i omladinom nije od juče: on se nagomilavao mesecima još otkad je Vlada predvođena predsednikom ove zemlje, Prabowo Subiantom, implementirala rigorozne mere štednje početkom godine, kada je budžet skresan

gotovo za petinu ukupnih sredstava. Ovo zatezanje kaiša, iako pravdano kao neophodno zarad “uvećanja efikasnosti Vlade”, kao i uvek i svuda gde je na snazi kapitalizam, najviše pogađa upravo radničku klasu.

Uvođenje ovih mera praćeno je i krajnje arogantnim izjavama viđenijih političkih zvaničnika ove zemlje. Tako je potpredsednik Skupštine Adis Kadir nonšalantno izjavio kako će biti prinuđen da iznajmi veću kuću kako bi skućio poslugu i šofere koji opslužuju njegovu porodicu.

Isti čovek se drznuo da se požali kako je njegov mesečni trošak na hranu “samo” 12 miliona rupija (nešto više od 700 dolara), dok radnici u Indoneziji prosečno ukupno zarade 4 miliona rupija za ceo mesec, što je svega 250 dolara! Još jedna članica parlamenta, bivša umetnica Nafa Urbah izjavila je kako joj je potrebno uvećanje naknade za stanovanje kako bi iznajmila kuću koja se nalazi u blizini skupštine, kako bi izbegla gužve u saobraćaju.

Ovakvi ispadi, koji pokazuju koliko političari i bogati nemaju dodira sa realnošću i svakodnevnicom velike većine ljudi, izazvali su buru na društvenim mrežama. Pojedini su skretali pažnju na to kako mnogi radnici koji žive na 50 kilometara od glavnog grada Džakarte moraju da se bude pre zore i da putuju u natrpanim vozovima, pa ne dobijaju nikakve povišice i naknade za stanovanje.

Nakon što se činilo da je gorepomenuti protest krenuo da splašjava, vlastodršci su odlučili da je pravi korak da iskoriste utihnulu energiju naroda i izglasaju sami sebi povišice, ovoga puta u vidu naknade za stanovanje u iznosu od 50 miliona rupija (oko 3 hiljade dolara), što bi dovelo do iznosa od 14,000 dolara prihoda na mesečnom nivou – što je čak pedeset puta veći iznos od onoga što zaradi prosečan radnik u ovoj zemlji.

Ovaj potez Vlade i političara je čini se bila kap koja je

prelila punu čašu narodnog besa. Nakon spontanog protesta prošlog ponedjeljka koji je predvođen indonežanskom omladinom, policija je krenula u obračun sa narodnim masama i počela sa otvorenom represijom. Tačka usijanja dostignuta je u četvrtak, kada se na protestu oklopno policijsko vozilo zaletelo prema demonstrantima, tom prilikom pregazivši radnika – dostavljača hrane na motorciklu, Afana Kurniavana.

Ovo je zauzvrat dovelo do još žustrije i masovnije reakcije ujedinjenog naroda – dostavljači hrane i taksisti opkolili su zgradu policijske uprave, pre toga jureći isto ono vozilo koje je usmrtilo njihovog kolegu, udarajući ga palicama i gađajući kamenjem. Eskalacija narodnog gneva dovela je do situacija u kojima protestanti upadaju i uništavaju kuće političara zakonodavaca, te je tako opljačkana raskošna kuća na dva sprata ministarke finansija ove zemlje Sri Mulijani.

Do trenutka pisanja ovog teksta protesti i demonstracije su se raširili širom Indonezije, i u nekoliko mesta su [gađane ili zapaljene zgrade institucija vlasti poput pokrajinskog parlamenta ili sedišta guvernera.](#)

Slučaj Indonezije ne predstavlja izuzetak, već pravilo po kom se kapitalisti i političari bogate na račun radnog naroda koji živi na rubu egzistencije i sklapa kraj sa krajem, živeći od jedne do druge plate u konstantnoj neizvesnosti.

Sa druge strane političari koji navodno i u teoriji predstavničke demokratije treba da predstavljaju narod koji ih je izglasao, po pravilu žive raskošnim životom, otuđeni od sivila svakodnevice na koju su milioni ljudi širom sveta primorani.

Univerzalnost kapitalizma uslovljava i univerzalnost njegovih simptoma i posledica, doduše sa različitim manifestacijama u zavisnosti od toga gde se određena zemlja nalazi u okviru svetskog kapitalističkog sistema. Što se dalje ide od kapitalističkog centra (koji obuhvata ekonomski najnezavisnije

i tehnološki najrazvijenije države na svetu, što su trenutno države poput SAD, Nemačke i Japana) ka zemljama poluperiferije i periferije, to je veća beda radnog naroda ali i veće bahaćenje i represija kapitalista i političke vlasti.

U ove zemlje je tokom prethodnih decenija započeto masovno izmeštanje proizvodnje iz zemalja centra, kako bi se sa jedne strane snizila cena rada i time uvećao profit vlasnika sredstava proizvodnje, a sa druge kako bi se stvorila i povećala konkurencija među lokalnim stanovništvom oko ograničenih radnih mesta koja bi donekle olakšala egzistenciju njima i njihovim porodicama.

Klasna solidarnost izražava žaljenje zbog izgubljenih života usled represije policijskih snaga i upućuje poruku solidarnosti i podrške pobunjenom radnom narodu i omladini Indonezije u borbi protiv korumpiranog sistema.

Kapitalisti nam otvoreno pokazuju da su njihove metode na svim meridijanima slične – zbog toga i principi našeg organizovanja i solidarisanja takođe moraju biti isti.

Hajde da se udružimo u naporu da izgradimo bolje i pravednije društvo za sve nas, društvo u kojem nema mesta izrabljivačkom radu za mrvicu sa stola bogatih gazdi i političara, društvo u kome nema brutalne represije kada se osmelimo da se usprotivimo i kažemo 'dosta', i najvažnije – društvo u kojem korupcija i žeđ za profitom neće biti stavljani ispred života i blagostanja radnih ljudi.